

[Indenrigsministeren.]

havde en Lejlighed med 24 Værelser. Ja, ja, det er naturligvis noget, men der er dog, alt taget i Betragtning, kun Plads til 23 Familier til i den Lejlighed. Man kan saa finde nogle andre Lejligheder, hvor der maaske ogsaa er Plads til enkelte Familier, men noget virkelig rationelt vilde det ikke betyde, selv om man gennemførte Rationeringen af Lejligheder; dertil kommer, som jeg allerede ved tidligere Lejligheder har gjort det ærede Medlem opmærksom paa, at det vil medføre uanede Mængder af Ubehageligheder baade for den oprindelige Lejer og maaske mest for de nye Lejere, der kommer ind. Naar jeg overvejer alt dette, maa jeg bedrøve det ærede Medlem med at sige, at mit Standpunkt er i Dag det samme, som jeg tidligere har givet Udtryk for, at dette med Boligrationering lyder maaske dejligt i visse Øren, men det duer ikke.

Det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen spurgte derefter, om det ikke havde været rigtigt at tage 1940-Udvalgets Forslag om et Boligforskningsinstitut op. Jeg vil dertil sige, at dette Forslag er et selvstændigt Forslag, og den Omstændighed, at det ikke er indarbejdet i det af mig fremsatte Lovforslag, eller at jeg ikke har taget det op samtidig med det her behandlede Forslag, betyder jo ikke, at jeg absolut har sagt, at jeg ikke vil være med til at gennemføre det eller noget lignende. Jeg ser meget vel, at man her staar over for Problemer, som der er Grund til at beskæftige sig med, men jeg vil sige, og dertil kan jeg næppe høste det ærede Medlems Bifald, at jeg helst havde set, at man fra en eller anden privat Institutions Side, Teknologisk Institut eller lignende, havde taget disse Problemer op, og at man saa fra Statens Side havde givet Støtte dertil. Jeg er lidt bange for, at disse Kontorer, disse Væsener, efterhaanden helt skal vokse os over Hovedet, og at alt til syvende og sidst skal blive kvalt deri.

Med Hensyn til Paragrafferne, hvori det foreslaas, at der skal gives indtil 1 Mill. Kr. til forbedret og forøget Udstyr af Lejligheder, som er indrettet under Krigen, vil jeg sige, at Tanken dermed har været den, at disse Ejendomme, som er opført i Krigsperioden, ikke er blevet udstyret, som man skønner, at de vilde være blevet det, hvis de nødvendige Materialer havde været for Haanden, og derfor finder jeg, at det er rimeligt, at man, naar Materiale mangelen er afhjulpet og Situationen paa dette Omraade er bedret, hjælper disse Ejendomme til at faa det Udstyr, som de, ikke af økonomiske Grunde, men af materialemæssige

Grunde, ikke kunde skaffe sig i Krigstiden. At dette saa paa nogen Maade skulde forpligte til ogsaa at tage Problemet op for alle andre ældre Ejendommers Vedkommende, kan jeg ikke indse, og jeg kan heller ikke se, at der skulde være noget urimeligt i, at man siger, at det Laan, der opnaas til denne Forbedring af Ejendommen, naturligvis maa gaa ind efter de andre Laan og afdrages paa samme Vilkaar som de øvrige Laan, der findes i den. Om man saa ogsaa skal beskæftige sig med de egentlig gamle Ejendomme, det er, som Kipling siger, en helt anden Historie, men den kommer i og for sig ikke det foreliggende Lovforslag ved.

Saa sagde det ærede Medlem noget om, at man ogsaa i Forslaget skulde tage Opvarmningsudgifterne med, og jeg forstod, at det ærede Medlem mente, at der skulde gives Tilskud til saadanne Udgifter. Efter min Mening vilde det ikke være rimeligt. Dette at give Befolkningen Brændselshjælp er et socialt Problem, og det hører, saa vidt jeg kan se, ikke paa nogen Maade hjemme i denne Lovgivning. De Folk, der beboder disse Huse, maa, hvad dette Spørgsmaal angaar, henholde sig til de samme Myndigheder, de samme Hjelpeforanstaltninger, som eksisterer for andre Mennesker, der ikke er saa heldige, at de har faaet en Bolig i de Ejendomme, der her er Tale om.

Saa siger det ærede Medlem til Slut, at han mener, at det vilde være rigtigt, at Ministeriet eller rettere sagt Ministeren skulde have Ret til at paabyde Kommunerne at opføre Ejendomme. Jeg takker naturligvis for Tilliden, der vises mig og kommende Ministre, men jeg tænker ikke, at jeg ser anderledes paa Sagen, end kommende Ministre vil, naar jeg siger, at jeg frabeder mig Æren. Jeg vil dertil føje, at jeg tror heller ikke, det er nødvendigt, at noget saadant sker; jeg er helt sikker paa, at Kommunerne er sig deres Ansvar bevidst, og at de vil handle ud fra den Bevidsthed.

Det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen var inde paa en Omtale af Amtsskatterne og deres Indflydelse paa Byggeriet i Henhold til Forslaget. Jeg kan om disse Amtsskatter kun sige det, som jeg sagde forleden, at det forekommer mig at være aabenbart urimeligt at fritage et Udsnit af Befolkningen for at svare en vis Del af Skatterne. Jeg forstaar meget vel, at Befolkningen paa byggede Pladser i Amtskommunerne bliver noget daarligere stillet end andre, der skal bygge, og jeg skal være villig til at overveje, om man paa en eller anden Maade skulde kunne komme disse Folk til Hjælp.

Det ærede Medlem Hr. Aidt stillede en